

Erdésztechnikusok a „Csonka-Beregben”

Gyémánt oklevelek találkozója

A Soproni Erdészeti Technikum első, négyéves szakán végzett diákjai 1956-ban kaptak erdésztechnikusi oklevelet. Ennek már 60 éve, és sajnos időközben megritkultak soraink.

Az 50 éves érettségi találkozón *dr. Rónai Ferenc* ma már nyugállományú iskolaigazgatótól „arany fokozatú” oklevelet kaptunk. Az összejövetel azóta is kellemes emlékként él bennünk. Ott határoztuk el, hogy évenként találkozzunk az ország valamelyik részén.

Voltunk a vadregényes Börzsönyben, Szentesen és környékén, valamint az erdőben és vadban gazdag „Somogyországban” két alkalommal is. Kellemes emléket őrzünk Pécsről, Gyuláról, Fejérből a királyok városából, a Móri borvidékkel együtt.

2016. május végén pedig *Zán József*, a Nyírség nyugalmazott fővadásza szervezte meg a 60 éves találkozót a „Csonka-Beregben”. A jubileumi év alkalmából *Hoczek László*, iskolánk jelenlegi igazgatója kedves meglepetéssel szolgálva, a még élő öregdiákoknak „gyémánt fokozatú” oklevelet adományozott. Gondoskodó, szíves közreműködését ezúton is tisztelettel köszönjük. A találkozón az okleveleket a szervező, *Zán József* adta át az igazgató nevében.

Megemlékeztünk alma materünkről, volt tanárainkról, akiktől emberi tartást, hivatásszeretetet, a munka iránti elkötelezettséget kaptunk. Tisztelettel és szeretettel gondoltunk a jó egészségben lévő 93 éves *dr. Firtás Oszkár* tanár úrra.

1956-ban 39-en végeztünk. (A és B osztály együtt.) Ma már csak 14-en vagyunk. Megemlékeztünk elhunyt társainkról is. A 2015-ben elhunyt *Kovács Zoltán* diáktársunk emlékét elhozta köztünk felesége, *Neszi*. A találkozón

Kölcsey sírjánál Szatmárcsekén...

megjelent: *Mastala Gergely, Mésző Ferenc, Somogyi Sándor, Temesi István, Török Zoltán, Zán József*. Távolság maradt és postáztuk az oklevelet: *Tankóné Fehér Magdolna, Hajdú Csaba* (Vancouver), *Harangozó Antal* (Ausztrália), *Szakácsné Keresztes Mária, Szakács János, Pál Miklós, Módosné Rác Magdolna* és *Vető Ferenc* részére.

A találkozón felidéztük a soproni éveket. Tisztelettel és nosztalgiával gondoltunk az ott töltött időre. 1952-ben vadóc kisgyerekként kerültünk az iskolába, kollégiumba, és négy év múlva ifjú felnőttként éretté nyilvánítottak bennünket.

Legtöbb társunk az erdész hivatásnál maradt, és elismerésre méltóan végezte munkáját. Néhányan más területen találtak meg a boldogulásunkat, de ott is tiszteleggel helytállunk. Bárhová kerültünk, mint e sorok írója is, a szívünkben erdészek maradtunk. A soproni évek, az áhítattal csodált erdők és alma materünk szelleme a mai napig hatással van ránk.

A találkozó helyéről még érdemes néhány szóban megemlékezni. A szervező *Zán József* faluja, Tákos község volt a támaszpontunk. Megtekintettük az ottani kazettás mennyezetű híres fatemplomot, voltunk Tarpán, *Esze Tamás* hajdani kuruc brigadéros emlékhelyén, láttuk a

száraz malmot is. Voltunk *Móricz Zsigmond* szülőhelyén, Tiszacsécsén, és *Kölcsey Ferenc* emlékhelyén, Szatmárcsekén. Fejet hajtottunk a himnusz költőjének sírjánál a csónakos fejfák között. Megtekintettük működés közben a turistvándi vízimalmot. Áhítattal álltunk a „... kanyargó Tiszánál, ott, ahol a kis Túr siet beléje, mint gyermek anyja kebelére...”, ahogy *Petőfi* írta. A vers megjelenése óta több mint 150 év telt el, a helyszínen is meglátszik a változás. A kis Túr szilipet kapott és Túr-bukónak nevezik. A Tisza tulsó partján lévő, versben szereplő kis falucska tornya, kényszerből idegen országba tántorgott, akárcsak a máramarosi bércek. *Petőfi* szelleme azonban továbbra is él.

Kirándulásunk során láttunk szemet gyönyörködtető kocsányos tölgyeseket. Megtekintettünk nemes nyáras és akácos faipari ültetvényeket. Ha szakmailag és művelési ág szerint ezek nem is erdőnek minősülnek, azért hasznosak, jó levegőt adnak, és formailag mégis csak erdőnek látszanak.

Megtapasztaltuk a beregi vendégszeretetet. Élvezettel kóstoltuk a vadhúsból készült különböző ételeket, és a szatmári szilvapálinkát, vagy ahogyan ők mondták a „nemtudom” szilvából készült „nemtudom” pálinkát. Jól szervezett összejövetel volt, köszönet *Zán Jóska* öregdiák társunknak és családjának a szíves vendéglátásért. Talán valahol jövőre is találkozunk, esetleg Eger környékén. Bízunk benne!

Temesi István,
erdésztechnikus

...és a tákosi templomnál